

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 33 (969) | Субота, 23 серпня 1986 року | Ціна 2 коп.

ПРИСКОРЕННЮ — ВСЕНАРОДНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ! В АВАНГАРДІ ЗМАГАННЯ

Колектив компактної групи нечуючих Чорноморського суднобудівного заводу став на ударну трудову вахту, присвячену ювілею Великої Жовтневої соціалістичної революції. Девіз вахти — «70-річчю Великої Жовтня — 70 ударних трудових тижнів!» Головне наше зобов'язання — виконати достроково до знаменної дати державний план двох років XII п'ятирічки.

Кращим прикладом у цьому русі є комуністи. На них рівняються і безпартійні товариші. З перших днів вахти відзначається результа-

тами праці бригада комуніста Валерія Федоровича Поляка. Вона систематично виконує і перевиконує плани з усіх техніко-економічних показників.

Добре організовано працю і в колективі, де бригадиром Микола Миколайович Симірякін. Робітники ведуть боротьбу не лише за кількісні показники, а і посилюють контроль за якістю виготовленої продукції.

— Не біда, що більшість членів бригади — вчорашні випускники спецшколи-інтернату, — говорять наставник молоді Костянтин Воло-

димирович Підтикан. — Було б бажання сумлінно трудитись, а успіх неодмінно прийде. Лише два місяці працює у нашій бригаді Михайло Саламандра. Та завдяки працелюбству вже досяг певних результатів.

Чимало зусиль і енергії докладають при виконанні взятих соцзобов'язань електрозварювальники П. Білецький, І. Чуєв, Н. Кусковальський, М. Горбачук, молоді робітники С. Карлов, С. Станковський, Н. Колодійчук. На початку нинішнього року вони серед пер-

ших підтримали ініціативу — «Трудовій дисципліні і громадському порядку — гарантія колективу». Варто зазначити, що тепер тут і мови немає про будь-яке порушення.

Сьогодні колектив нечуючих трудівників заводу зосереджує основну увагу на виконанні одного з пунктів соціалістичного зобов'язання — здійснити достроково спуск на воду контейнеровоза «Володимир Васляков».

А. ШКВАРЕНКО,
голова бюро первинної організації УТОГ Чорноморського суднобудівного заводу.

ДРУГУ ВИСОТУ ВЗЯТО

З початку нинішнього року з новою силою розгорнулося соціалістичне змагання у ткацькому цеху Чернігівського камвольно-суконого комбінату, де тон у трудовому суперництві задають всьому колективу три ушавлені виробничники: Герой

Соціалістичної Праці К. Є. Томилюк, член нашого Товариства М. Г. Портянко і Г. І. Онищенко.

Микола Григорович весь час трудиться в ударному темпі. Його праця цінують на виробництві. Він лауреат премії радянських профспі-

лок імені Марії і Клавдії Виноградових, кавалер ордена «Знак Пошани». За роки одинадцятої п'ятирічки М. Г. Портянко виконав п'ятнадцять з половиною річних завдань.

Микола Григорович вміло використовує кожен робочу

хвилину, вдосконалюючи виробничі процеси, старанно забезпечує ритмічність роботи верстатів, не жаліє часу, щоб всі машини були в найкращому стані і працювали безвідмовно. Тепер він обслуговує 20 верстатів при галузевій нормі 6. І от результат — 21 липня ц. р. товариші і колеги по роботі привітали його з новою трудовою перемогою — М. Г. Портянко першим на підприємстві виконав два річних завдання.

Весь колектив комбінату і Чернігівський міжрайвідділ УТОГ тепло привітали його з цією вагомою трудовою перемогою.

М. Г. Портянко живе не тільки сьогоднішнім днем, а й думає про майбутнє, проте, як краще вдосконалити свою роботу і домогтися нових трудових успіхів. Микола Григорович зобов'язався за дванадцять п'ятирічку виконати 16,5 річного завдання. Віриться, що намічений рубіж він подолає з честю.

М. Г. Портянко частий гість Чернігівського обласного Будинку культури, учасник художньої самодіяльності, активіст міжрайвідділу добрий сім'янин і чуйний батько двох синів.

О. ЛЕМІШКО,
голова Чернігівського міжрайвідділу УТОГ.
На знімку М. Г. Портянко.

Курс — технічний прогрес НОВОВВЕДЕННЯ ЗА ПЛАНОМ

Зусилля колективу по прискоренню технічного переоснащення на новомосковському трубному заводі імені 50-річчя Радянської України координує центральна лабораторія автоматизації і механізації.

Заводський сектор науки веде тут планомерну модернізацію устаткування. Причому нововведення пропонуються виробничникам не в кресленнях, а в готових розробках, що прискорює їх застосування. У короткі строки, наприклад, було освоєно установки плазмового зварювання в цеху нержавіючих труб, автоматизовані

лінії в цехах емальованого посуду і товарів народного споживання. Від розробки і використання окремих маніпуляторів заводські конструктори й умільці переходять до створення роботизованих комплексів.

Дедалі більше важких процесів беруть на себе машини і механізми. Поліпшується якість продукції, зростає продуктивність праці, а отже, й прибуток. За рахунок збільшення прибутку завод зумів організувати медсанчастину з сучасним обладнанням, збудувати два дитячих комбінати і піонерський табір, прокласти во-

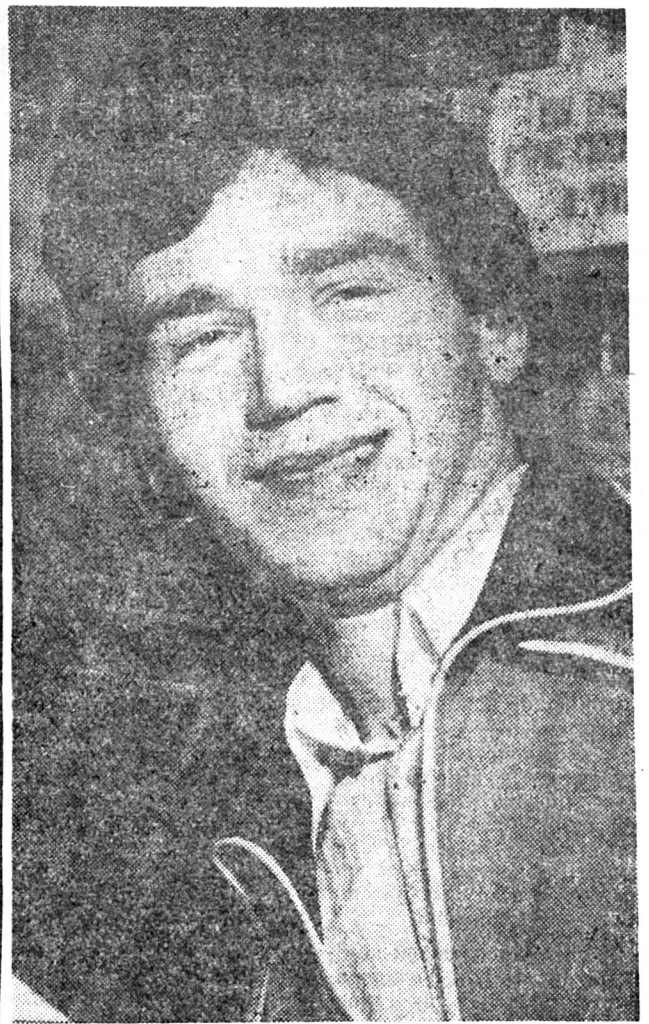
додів у заводському мікрорайоні. В середньому на 30 карбованців зростає до кінця п'ятирічки зарплата робітників і службовців. Усе це сприяє закріпленню кадрів, зацікавленості в тому, щоб меншим числом виробляти більше високоякісної продукції.

— Досвід новомосковських трубників переконує, що нововведення дають великий ефект при їх цільовому плануванні, — говорить завідувачий відділом трудових ресурсів Дніпропетровського облвиконкому І. С. Куніцький. — Таким плануван-

ням сьогодні охоплені майже всі підприємства області. Реалізація наміченого вже допомогла зменшити нестачу робочої сили в одинадцятій п'ятирічці. У середньому майже вчетверо зріс рівень автоматизації та механізації виробництва, легшою і продуктивною стає праця людей, вищою — якість продукції, скорочується плітність кадрів.

У нинішній п'ятирічці поставлено мету забезпечити повну збалансованість робочих місць і трудових ресурсів при максимальній віддачі коштів, які вкладаються в суспільне виробництво.

С. КРАВЧЕНКО.

З молодечим запалом, з комсомольським завзяттям працює слюсар-складальник Дніпропетровського радіозаводу Євгеній Кузьменко. Виробничі завдання стараний трудівник виконує на 125 процентів при відмінній якості робіт.

Йому присвоєно звання «Ударник комуністичної праці», третій кваліфікаційний розряд.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

ВИСОКА ЯКІСТЬ ПРАЦІ

Старт у новій п'ятирічці колективом Бродівського УВП взято добрий. Про це свідчать підсумки роботи за сім місяців нинішнього року. План випуску продукції виконано на 102,5 процента, понад завдання її реалізовано на 53 тисячі карбованців.

Успішно на підприємстві вирішується питання підвищення якості продукції, якому сьогодні надається особливого значення.

Нещодавно на підприємстві працювала державна атестаційна комісія. Її висновок втішний для кожного члена нашого колективу: всі меблі, що їх випускає наше підприємство, атестовано на державний Знак якості.

Одна з останніх наших новинок — комплект шаф цільового призначення. Згідно плану атестацію цієї продукції ми повинні були провести у четвертому кварталі. Та завдяки трудовому прискоренню виробництво названої продукції на підприємстві розпочало значно раніше — у липні. До кінця року буде випущено меблів, атестованих на Знак якості, на 141 тисячу карбованців.

Чимала заслуга в цьому досягненні наших майстрів, технологів, інженерно-технічних працівників, таких як С. І. Чоп, Ф. П. Мацвейко, Б. Р. Бойко, С. В. Мазепа. Їх роботі притаманна творчість, чуття нового, постійне вболівання за честь рідного підприємства, його марки.

Підвищенню результатів спільних зусиль значною мірою сприяє соціалістичне змагання. Його очолюють кращі люди підприємства — бригадир складачів шпону П. П. Яшук, верстатник Я. В. Мамоєв, бригадир оздоблювальників кавалер ордена Трудового Червоного Прапора Є. О. Зелінська, бригадир складальної дільниці М. Ф. Ковальчук, пакувальники Є. І. Салій і Б. С. Ксьондзек та інші.

З трудовою перемогою у змаганнях робітника або бригаду обов'язково вітає оперативніо випущена «блискавка», досвід передовиків широко висвітлюється у стінній пресі, узагальнюється на робітничих зборах і на «днях якості», які проводяться щомісяця.

Ті, хто трудився абияк, не дорожив робітничою честю, стають «героями» сатиричних випусків стінгазети, де всебічно аналізувались причини недоліків, браку в роботі.

Водночас продумано моральні і матеріальні стимули для переможлив соціалістичного змагання. Їх імена заносяться на Дошку Пошани, в урочистій обстановці їм вручаються грамоти, цінні подарунки, надсилаються вітальні листи сім'ям. Крім того передовикам виробництва присвячуються вечори трудової слави.

Важлива гарантія якості — високий технологічний рівень виробництва. У цьому напрямку зроблено багато, але ще не все. У цехах підприємства ще використовується чимало застарілого обладнання, не повністю механізовано окремі технологічні операції. Шлях подолання цих перешкод один: прискорити оновлення основних фондів, впровадити систему управління і контролю за технологічними процесами.

Є ряд претензій і до наших суміжників, які ще нерідко поставляють підприємству матеріали і комплектуючі частини низької якості. А це негативно позначається на якості наших виробів, на продуктивності праці.

Партійна, профспілкова, комсомольська організація, адміністрація підприємства роблять все необхідне, щоб якнайшвидше усунути ці недоліки, бути на рівні вимог часу.

В. ПЕЛИХ,
інженер-нормувальник
Бродівського УВП,
Львівська область.

ТУРБОТА ПРО РОБІТНИКІВ

На Запорізькому УВП відбулася профспілкова конференція по перевірці виконання колективного договору за I півріччя 1986 року. Що ж зроблено на підприємстві для поліпшення виробничо-побутових умов трудівників і всебічного розвитку їх особистості?

До початку відкриття XXVІІІ з'їзду КПРС гарний подарунок одержав колектив намотувального цеху. Тут відкрито світлу, затінену, мебльовану всім необхідним кімнату для приймання їжі. І відразу ж це приміщення стало центром відпочинку всього колективу цеху. Тут в обідню перерву можна почитати свіжу газету, послухати новини чи цікаву бесіду про міжнародні події, просто усномічний переказ захоплюючого оповідання. Особливо багатолюдно в кімнаті тоді, коли проводять бесіди пропагандист Маслін Ю. С. Активісти цеху на чолі з майстром Бондаренко В. Є. організовують до свят маленькі вечори відпочинку.

Дбає профспілковий комітет і про продаж на підприємстві продовольчих і промислових товарів. Так, в липні було організовано продаж взуття і кришок для консервування.

Адміністрація підприємства задовольнила прохання старшого майстра Цаліса

трудівників складального і заготівельного цехів, збудування відкритої літньої веранди. Пофарбована в яскраві кольори, обладнана лавами, столами, веранда в обідню перерву служить місцем відпочинку на свіжому повітрі робітників обох цехів.

Профком і бюро первинної організації УТОГ дбають і про всебічний розвиток трудівників. В червні і липні після закінчення трудової зміни було організовано екскурсії на завод «Запоріжсталь» і в краєзнавчий музей на острові Хортиця. Багато цікавого і нового про рідне місто дізнались трудівники підприємства, але найбільш приємно було виявити в музеї куточок, присвячений створенню першої комуні глухонімих на хуторі поблизу міста Олександрівська (дореволюційна назва міста Запоріжжя). Бажачих побувати в музеї виявилось стільки, що екскурсії повторили.

У колективний сімейний відпочинок трудівників УВП виділено проведення спартакіади «Бадьорість і здоров'я» в місті Приморську. Приємно було вітати серед переможців спартакіади сім'ю намотувальниці катушок Дашкеєвої Є. Я. в складі чоловіка і двох доньок, старшого майстра Цаліса

П. Б. з дружиною і сином, намотувальниці Вячало Н. І. з донькою і багатьох інших.

Майстерно виконав роль морського царя Нептуна начальник намотувального цеху Валеев М. Я., про що свідчили посмішки і веселі сміх учасників спартакіади, коли перед царем і його свитою звітували про виконання своїх обов'язків члени організаційного комітету: голова профкому Закутна Т. М., заступник директора УВП з виховної роботи Фролова Л. І., інструктор фізкультури Богдан М. І., начальник відділу праці і заробітної плати Смирнов Є. І. А ввечері маленький імпровізований концерт художньої самодіяльності показав різноманітність талантів наших трудівників.

В кінці конференції голова профкому Закутна Т. М. вручила директору підприємства свідоцтво про присвоєння Запорізькому УВП звання «Підприємство високої якості продукції». Підтвердження цього звання — найкраща відповідь трудівників УВП на турботу про них.

С. АНТОНІК,

старший інженер з реабілітації Запорізького УВП.

Запорукою успішного виконання виробничих планів і соціалістичних зобов'язань є успішне володіння кожним членом бригади більшістю операцій певного технологічного процесу. Це добре усвідомили в усіх виробничих підрозділах Сумського УВП.

На знімку: ударник комуністичної праці швачка-резервістка Ніна Павлівна Білявська (в центрі) ділиться досвідом своєї роботи з менш досвідченими трудівницями Валентиною Миколаївною Вольовською та Любов'ю Михайлівною Максимченко (праворуч). Фото І. МІНДЕЛЯ.

КІЛОМЕТРИ ОБОВ'ЯЗКУ І ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

«А дорога сірою стрічкою в'ється...» — хто не знає слова з популярної пісні, присвяченої людям романтичної і доволі нелегкої професії водія! Романтика буднів, відповідальність за перевезення вантажів на великі відстані, почуття обов'язку за доручену роботу — ось далеко не повний перелік її основних особливостей.

Саме таку професію на все життя обрав Ф. Т. Ходаківський, котрий працює на Житомирському УВП.

Скільки нелегких верст залишилося позаду у Франца Теофілевича! Про це міг би розповісти спідометр його автобуса ПАЗ-695, на якому він працює з тих пір, як повернувся після служби в лавах Радянської Армії. Товариші по роботі поважають Ф. Т. Ходаківського за

добросовісне ставлення до праці, працелюбство, за чуйне ставлення до людей.

Мабуть не можна стати справжнім шофером, якщо не будеш постійно підвищувати свій технічний рівень, якщо не дбатимеш про самоудосконалення. Він, водій першого класу, постійно прагне бути на рівні вимог дня, йти в ногу з життям.

У ставленні до справи, свого обов'язку Франц Теофілевич є прикладом для багатьох. Він завжди своєчасно виконує усі доручення: чи то перевезе у призначене місце людей, чи доставить потрібний вантаж без втрат.

От і нещодавно йому, як передовому трудівнику, було довірено перевезти особливо відповідальний вантаж — костюми для трудівників Чорнобильської АЕС. Не ра-

хуючись з особистим часом, вихідними він один, без супроводжуючого, своєчасно перевіз цей вантаж, з честю виконав важливе завдання.

На підприємстві Ф. Т. Ходаківського добре знають і як умілого наставника. Передовику виробництва, переможцю соціалістичного змагання дев'ятої, десятої та одинадцятої п'ятирічок є чим поділитися з молоддю.

За високе сумління, успіхи у праці Ф. Т. Ходаківського неодноразово нагороджували грамотами, цінними подарунками, оголошували подяки. Портрет передовика занесено на Дощку Пошани підприємства.

С. ЧЕРТКОВ,
бригадир підготовчої дільниці Житомирського УВП.

Адреси досвіду

АНКЕТА ДЛЯ НОВАЧКА

Заповнити «Анкету знайомства» пропонують тим, хто приходить на роботу у вініницьке виробниче об'єднання «Термінал». Цей документ багато в чому визначає трудову біографію кандидата в члени робітничого колективу.

Відповіді на запитання анкети, зміст бесід новачка з фізіологом та психологом, результати медичного обстеження ретельно аналізуються. І ось на екрані дисплея висвітлено рекомендацію про те, який цех і яке робо-

че місце найбільш підходить новачку з урахуванням його характеру, знань, нахилів і уподобань, стану здоров'я.

Звичайно, це лише порада. Можна прийняти її власне рішення — випробувати себе й у чомусь іншому. Проте практика довела слушність рекомендацій. Багато-хто дякує за допомогу у виборі роботи. У кабінеті професійного відбору кадрів, створеному на головному підприємстві об'єднання, розроблено тести за основними спеціальностями.

І ось що важливо. Кабінет професійного відбору кадрів став складовою частиною лікувально-оздоровчого комплексу. Показники медичного обстеження закладаються в пам'ять ЕОМ. При наступних оглядах лікарів досить набрати код будь-якого працівника — і на екрані висвітлюються дані про стан його здоров'я, результати проведеного лікування або попереджувальних заходів.

Є. ЗАХАР'ЯШ,
Вінниця.

АВТОРИТЕТ ТРУДІВНИКА

Близько 15 років успішно працює на Макіївському ордена Леніна металургійному комбінаті імені С. М. Кірова Вячеслав Микитович Черніков. Його робітничою професією — токар механічної дільниці.

Начальник цеху С. Гапоненко дає найкращу харак-

теристику нечужому трудівникові — активісту громадського життя колективу. Зміни завдання сумлінний виробничик виконує, як правило, на 140 процентів при добрій якості виготовлених виробів.

Вячеславу Микитовичу Чернікову присвоєно почес-

не звання «Ударник комуністичної праці». Варто зазначити при цьому, що цілком заслужено.

Сумлінне ставлення до своїх обов'язків, творча, високопродуктивна праця, вболівання за справи трудового колективу, честь марки підприємства склали високий авторитет Вячеславу Микитовичу Чернікову. Шанують і поважають його товариші по роботі, мають за добрий приклад.

З. СЕЛЕЗНЬОВ,
Донецька область.

Успіх у роботі приходить не одразу. Йому передують копійка, напружена праця, старання. Не обходиться, звичайно, і без усвідомленої відповідальності за доручену справу.

Все це добре розуміє швачка-мотористка Одеського виробничого об'єднання «Електрик» Валентина Олександрівна Ющенко особливо тепер, коли за плечима чималий виробничий стаж.

Кращий трудівниці присвоєно високе звання «Ударник комуністичної праці».

Фото П. МІНДЕЛЯ.

Ресурсам — суворий облік ДБАЙЛИВИЙ ГОСПОДАР — КОЛЕКТИВ

«Ми зобов'язані оголосити нещадну боротьбу марнотратству, встановити найжорстокіший режим економії. Слід піти на те, щоб виконання завдань по економії ресурсів і рівень їх використання стало одним з головних критеріїв оцінки роботи кожного підприємства і колективу».

(З матеріалів червеневого (1986 р.) Пленуму ЦК КПРС).

На передньому краї боротьби за економію перебувають трудові колективи. Ім держава довіряє великі цінності — машини, устаткування, матеріали, фінансові ресурси. По-господарському, дбайливо розпоряджатися ними, використовувати з найвищою користю

для суспільства, знаходити і ставити на службу виробничтву резерви економії, справедливо оцінювати старання кожного в цій важливій справі і суворо питати з бракоробів — усе це повинно стати повсякденною нормою в діяльності кожного трудового колективу.

Нинішні масштаби і темпи виробництва такі, що без господарності, як було підкреслено на червневому (1986 р.) Пленумі ЦК КПРС, не тільки нетерпима, але вже й неможлива. Судить самі. Якщо затрати суспільного виробництва зни-

родного карбованця. Тому марнотратство просто злочинне.

Тепер затратному виробництву протиставиться величезна сила — нова, більш точна і високопродуктивна техніка, революційні технології, прогресивна організація праці.

Цей потенціал реалізується насамперед у трудовому колективі. Особливо сприяють умови для цього створюються на основі бригадного підряду. Він вимагає нормування і суворого обліку витрат усіх видів ресурсів. Договір, укладений між колективом і адміністрацією,

містить перелік устаткування, сировини, матеріалів, необхідних для виконання плану, передбачає взаємодію відповідальність сторін. Загальна сума колективної винагороди залежить від кінцевого результату. Він, у свою чергу, великою мірою залежить від того, як члени бригади використовували довірені їм ресурси. Тому кожний прагне скоротити витрати, шукає можливості раціонально використовувати техніку, електроенергію, час. Пошук резервів економії стає нормою. У зверненні Центрального Комітету КПРС до трудящих Радянського Союзу

Шкільна реформа — в дії НОВОМУ НАВЧАЛЬНОМУ НАЗУСТРІЧ

Вся увага педагогічного колективу Калуської спецшколи-інтернату для слабозорючих дітей зосереджена на питаннях реалізації шкільної реформи, підготовці до нового навчального року. Щонайпершою турботою для директора школи Валентини Василівни Карпюк було завершення ремонту приміщень. Цю роботу проводила Калуська ремонтно-будівельна дільниця № 7. Труднощі полягали в тому, що школа розташована у декількох пристосованих будівлях. Ось і доводилося Валентині Василівні щодня обходити ці об'єкти, хоч вона перебувала на той час у відпустці.

Наполеглива праця всього колективу не була марною. До 25-го липня упорядкували всі шкільні приміщення. Для цього дирекція школи вишукувала власні резерви. У червні під час виробничої практики було створено виробничі учнівські бригади. Одні з них залучались до упорядкування шкільних приміщень, інші працювали на подвір'ях. Допомагали нам також батьки, технічні працівники школи. Їх силами відремонтовано навчальні кабінети, коридори, пофарбовано столи, стільці.

З перших днів занять ми будемо намагатися забезпечити інтенсифікацію процесу навчання і виховання, трудової підготовки учнів. Успіх реформи школи вирішує у кінцевому підсумку вчитель. Тож піклування про ефективність його праці, підвищення педагогічної майстерності, вміння працю-

вати по-новому, творчо використовувати найоптимальніші форми і методи роботи не сходять з порядку денного дирекції школи.

Тепер вчителі займаються систематизацією унаочнення навчальних кабінетів відповідно до нових і удосконалених програм, добирають методичну літературу, дидактичний матеріал. Особливо добре над цим працювали вчителі О. М. Кондратович, Н. О. Леонко, З. М. Мирошніченко, Л. С. Пенчко.

При школі організовано дошкільну групу, яку забезпечили відповідними меблями, новими дидактичними іграми. Для роботи з дошкільнятами залучено до свідчених педагогів з вищою сурдопедагогічною освітою.

При опрацюванні плану роботи на 1986-1987 навчальний рік охоплено всі ділянки роботи школи і враховані найновіші вимоги, які постають перед педагогічним колективом у зв'язку з шкільною реформою і переходом на нові та удосконалені програми. Перед кожним вчителем поставлено завдання глибоко вивчити пояснювальну записку до цих програм.

Нещодавно дирекція школи провела співбесіди, щоб перевірити обізнаність педагогів із змістом програм, новинками методичної літератури, змістовно і якісно підготуватися до нового навчального року.

З. ДЕРКАЧ.

Івано-Франківська область.

З великою відповідальністю, творчо працює швачка-мотористка Кам'янець-Подільського УВП Віра Василівна Борисюк. До виконання будь-якого виробничого завдання трудівниця ставиться сумлінно, з почуттям усвідомленого обов'язку. Це й дає можливість в кінцевому підсумку домагатися високих трудових показників, здавати вироби відділу технічного контролю з першого подання.

Тому й не дивно, що авторитет Віри Василівни у колективі високий і цілком заслужений.

Фото І. СВИДЕРА.

підкреслюється: «У змаганні перемагатиме той, хто краще інших економить метал, наливо, ліс, електроенергію, хто береже народне добро». Велику економію, а значить виграл і державі і колективу забезпечує розширення зон обслуговування. Праця по-новому, зрозуміло, більш напружена, більш інтенсивна, зростає відповідальність робітника за збереження устаткування і якості продукції. І колектив, що працює, як кажуть, на спільний котел, зацікавлений якнайповніше використовувати потенціал кожного працівника, щоб біль-

ший обсяг робіт виконувати меншими силами. Затрати на вивільнення одного працівника шляхом розширення зон обслуговування в промисловості становлять близько 90 карбованців. Віддача ж — у 14—16 разів вища! У республіці нагромаджено чималий досвід боротьби за ощадливість і економію ресурсів. На одеському «Кисеньмаші», наприклад, на спеціальних стендах виставляються металомісткі деталі. Тут же — звернення до конструкторів, технологів, винахідників і раціоналізаторів: запропонуйте, як зроби-

ти деталь легшою. Цей своєрідний конкурс дав змогу підприємству зекономити сотні тонн металу.

А ось ще приклад боротьби з непродуктивними затратами. На охтирському заводі «Промзв'язок» усунення браку і різного роду недоробок, виявлених відділом технічного контролю, веде бригада, яка «провинилася». Причому, виконує це без оплати і з відрахуванням витрат. Це, зрозуміло, дисциплінує, змушує працювати без браку.

Хто ж створив всю цю красу, що піднімає у людини настрій і радує погляд? А ось і він сам: високий, худорлявий хлопець. Проходячи повз вітрину, він кидає прискіпливий погляд на творіння своїх рук: ніби й невагоно, але можна було трохи краще зробити!

Звати його Володимир Меледін. П'ять років тому він закінчив Одеське художнє училище, але вже встиг оформити багато вітрин та інтер'єрів в Одесі та області, і в кожному роботу вклав тепло своєї молоді душі. Він обрав собі спеціальність художника-декоратора, щоб прикрашати наш побут і радувати людей. Швидко промайнули роки навчання на факультеті оформлення. Товариші-однокурсники охоче допомагали нечуваючому колезі, але нерідко і він допомагав їм у композиції — в нього зірке око і добрий смак.

Поруч з живописом, малюнком і композицією, Володя вивчав історію мистецтва, літературу, естетику, перспективу, креслення та інші науки. З великою вдячністю згадує він свого провідного викладача-художника С. Ю. Удовинченка, який часто по-батьківськи піклувався про нього, хоча сам був не набагато старшим за свого студента. Часто заходив Володимир до творчої майстерні одеського художника В. Людвіка, де завжди був бажаним гостем. Тут, серед живописного безладдя, можна було вдосталь надихатися чудовим запахом фарб і полотно, поділитися новинами і одержати добру пораду. Одного разу він навіть позував В. Людвіка для картини «Пушкін в Одесі», і терпеливо стояв біля залитої сонцем колони, поки В. Людвік, примружившись,

наносив на картон золотисті і білі мазки.

Ще навчаючись в художньому училищі, В. Меледін створив ряд цікавих композицій: плакати для Олімпіади, святкове оформлення вулиць, стенди і дошки пошани. Він казково оформив декілька дитячих майданчиків, зробив оригінальні вивіски для магазинів, а під час канікул їздив на екскурсії до Москви, Ленінграда, в Прибалтику, де відвідував художні музеї і, затамувавши подих, розглядав пам'ятники нашої славної історії.

Про дипломну роботу В. Меледіна говорило все училище. Це був плакат, що стверджував мир, протестував проти безумства війни. З допомогою найпростіших і лаконічних засобів молодий художник домігся дивовижної виразності. Коло земної кулі і людська постать на ній... І все це перекриває зловісний контур бомби. Плакат кричить без слів: ні — безумству! Хай живе життя!

У Володимира Меледіна світлий чуб і спокійні голубі очі. На вигляд — він тихий і повільний, але в роботі дуже меткий і невтомний. Його твори експонувалися на кількох художніх виставках. У нього великі творчі плани, він ніколи не сидить без діла, а у вільний час займається спортом. Збирає книги по мистецтву і дуже любить читати газети, щоб завжди бути в курсі всіх світових подій.

До його квартири ведуть дивовижні двері, вигадливо прикрашені випалюваннями — таких ні в кого немає. Маленька вітальня оформлена, як салон Аерофлоту: синьо-білі смуги, силуети літаків, крила, хмари і зірки. Все це створює передчуття польоту, чекання чогось нового і незвичайного. В кутку стоїть чемоданчик-дипломат, а на його чорній кришці зображена райдужна емблема.

Володимир приносить куду своїх малюнків. Ось етюд написаний олією — його рідне село, все зелене і голубе. З етюда віє духмяним вітерцем, пахощами конюшини і м'яти. На іншому етюді — напівзруйнована фортеця — ніби розповідь про сну давнину, тон-

ко вловлену чуйним серцем історію. Таємнича гармонія і ліричний сум розлиті в величкій картині «Море при місяці». А з акварельного натюрморта ключем б'є радість життя: казанок з вареною картоплею, глечик молока, золотисте півколо хліба — приємного вам апетиту!

Соковито, прозоро і весело написано інший натюрморт — «Кошик з грибами», яскраво червоною кетяг горобини з краплями дощу, неохайно кинутий рушник, на якому сидить яскравий метелик — обережно, не злякайте! Виявляється, Меледін ще й портретист: з полотно дивиться літній чоловік з синими скронями. Його губи міцно стиснуті, але по-молодечому піднята чорна брова, а в очах — веселі вогники. Подивіться довше на цей портрет, і перед вами постає вся людська доля.

Несподівано перед очима розвернувся плакат «Одеса — місто-герой». Це була дуже знайома, але побачена по-новому, ще більш романтична Одеса, зустріч з якою принесла радість. Потім яскраво спалахнуло панно «Серп і молот», з любов'ю і незвичайно оформлене подум'ям і стрічками. Всього лише два кольори — червоний і жовтий були розбиті на безліч відтінків, які створювали чудову радісну гаму.

— Може ви вже стомилися переглядати? — ввічливо поцікавився молодий художник.

— Ні, що ти! Неси ще, та побільше — це так цікаво!

І він завалив стіл ескізами декоративного оформлення — акуратними, красивими, з печатками художньої ради і підписами замовників. Як заведено, після затвердження ескізів В. Меледін закачує рукава і починає фарбувати, пиляти і клеїти, щоб втілити малюнок у життя. Для нього найбільше задоволення — пожвавлотати і прикрашати пусті стіни та вітрини. Його цілком заслужено хвалять на художніх радах за чудову роботу, що завжди проходить по першій категорії.

Володимир — щаслива людина, закохана в свою роботу. Його фантазія і винахідливість не знають меж. У нього вдома висять на стіні чудові композиції зі старих ключів, гудзиків, черепашок та сухих гілок. Гойдається під стелею забавний ліхтар і лле райдужне світло, а створив його господар з найпростіших матеріалів, які валяються під ногами.

У молодого художника все життя попереду. Багато радощів принесе людям його творчість. Побажаємо ж нашому молодому другу великого плавання в безкрайному морі мистецтва! До речі, недавно він одержав замовлення на оформлення всіх вітрин Центрального одеського універмагу.

Ірина ДУЦЕНКО.

м. Одеса.

На знімку: художник Володимир Меледін.

ДБАЙЛИВИЙ НАСТАВНИК

Тваринчик радгоспу «Костянтинівський», що в однойменному районі на Донеччині, Петро Семенович Боровий належить до тих людей, які обирають собі справу раз і назавжди. Рік у рік передовик домагається висо-

ких показників у праці, він — наставник молоді.

Справді батьківською турботою оточує робітничу зміну ветеран, допомагає їй в оволодінні не тільки професійною майстерністю, але й в непростій науці жити на

землі, бути корисним для суспільства.

Молодь знає, що коли б не звернувся до Петра Семеновича, він завжди допоможе. Причому звертаються до досвідченого трудівника не тільки юні, але й ті, в кого за плечима багато ро-

ків праці. І для всіх у члені УТОГ знайдеться і час, і добра порада, і вагома допомога.

Ветеран вже може йти на заслужений відпочинок, але він постійно у трудових лавах, як і завжди задає тон у соціалістичному змаганні.

В. КРУГЛЯК.

Донецька область.

ти деталь легшою. Цей своєрідний конкурс дав змогу підприємству зекономити сотні тонн металу.

А ось ще приклад боротьби з непродуктивними затратами. На охтирському заводі «Промзв'язок» усунення браку і різного роду недоробок, виявлених відділом технічного контролю, веде бригада, яка «провинилася». Причому, виконує це без оплати і з відрахуванням витрат. Це, зрозуміло, дисциплінує, змушує працювати без браку.

Один з дійових засобів економії — зміцнення трудової і технологічної дисципліни. Брак і продукція низької якості — це пряме розбазарювання народного добра. Ось переконливий приклад цього. За даними ЦСУ СРСР, у країні щороку проводиться близько шести мільйонів ремонтів телевізорів, у яких не закінчився гарантійний строк. Це вимагає чималих додаткових затрат. Крім того, мільйони людей змушені витратити масу вільного, а часом і робочого часу.

Трудовий колектив має всі можливості добитися, щоб кожен його член працював сумлінно, не порушуючи стандартів і нормативів. Для цього необхідно насамперед, щоб кожний постійно підвищував кваліфікацію і, що дуже важливо, глибоко усвідомлював свій головний обов'язок — робити свою справу на совість. Новачкам колектив передає кращії навички по роботі, досвідчені робітники-наставники діляться з ними майстерністю, вчать дорожити професійною честю.

Ну, а для боротьби з тим, хто ставиться до справи недбало, хто розбазарює народне добро, у колектив є ефективні засоби.

Трудовий колектив глибоко зацікавлений у тому, щоб кожен працівник цінив і зберігав загальне, як своє особисте, набував здатності, як учив В. І. Ленін, бути господарем не тільки на заводі, а й в усій країні. В цьому його величезна творча сила.

В. АНДРІЄНКО,
завідуючий відділом
Інституту економіки
АН УРСР.

ВЕЛИЧ КАМЕНЯРА

Чим далі в глибину віків відходить епоха, коли жив, творив і боровся великий український Каменяр, тим монументальнішою виростає перед нами його постать як геніального письменника, мислителя, вченого, громадського-політичного діяча, тим реальніше вимальовується його історичне місце і значення в революційно-визвольному русі України, в українській і світовій культурі.

Літературне новаторство Івана Франка корениться в його революційно-демократичному, матеріалістичному світогляді, який сформувався в процесі пильного вивчення російської революційно-демократичної публіцистики, марксистської літератури, передусім «Капіталу» Маркса і «Анти-Дюрінга» Енгельса, які Франко вперше перекладав українською мовою. Саме на цій науковій основі молодий письменник формував свої соціальні й естетичні погляди й оцінки, свій соціалістичний критичизм, який сфокусував його письменницький зір, допомагав бачити соціальні явища у зародку і вводити їх у сферу літературного і публіцистичного дослідження. Він завжди був у пошуках нового і вимагав цього від інших письменників.

Впливом марксистських джерел та іншої соціалістичної літератури, з якою знайомився молодий Франко, слід пояснювати появу в його поетичній і прозовій творчості образу свідомого робітника, революційного пролетаря, якого тоді ще не знала ні українська, ні західноєвропейська література. Революційна спрямова-

ність поезій Франка 70-х і 80-х років підкреслена вже назвами творів «Каменяр», «Товаришам із тюрми», «Вічний революціонер». Цим революційним духом овіяна вся збірка віршів «З вершин і низин» з її публіцистично-пафосними циклами «Веснянки», «Думи пролетаря», «Тюремні сонети», «Галицькі образки». Вміщений на початку збірки програмний вірш «Вічний революціонер» (під назвою «Гімн») на багато років і десятиліть став справжнім ідейним закликом до революції. До цього голосу І. Франка чуїно прислухалася молодь і вірила його пророчим словам:

Вічний революціонер — дух, наука, думка, воля — не уступить пітьмі поля, не дасть спугатись тепер. Віддаючи багато сил популяризації соціалістичних ідей серед трудящих міста і села, І. Франко продовжував розгортати робітничу тему у своїй прозі. Серед творів так званого бориславського циклу, крім оповідань і повістей «Боа конструктор» («Змії-полоз»), центральне місце належить повісті «Борислав сміється», що друкувалася протягом 1881—1882 років у соціалістичному журналі «Світ».

Ще перед Франком деякі західноєвропейські, російські та українські письменники пробували відобразити окремі факти з життя ремісничого люду. Та у порівнянні з їх творами у повісті «Борислав сміється» робітничий клас показано по-новому, в зовсім іншій ідейно-художній площині. Життя робітників і стосунки між ними і капіталістами у Франка не є частковим епізодом, а основним матеріалом повісті,

головним конфліктом, що формує і спрямовує сюжет твору. Найбільша заслуга Франка як новатора — у створенні образу кадрового робітника — пролетаря Бенедія Синиці, який зрозумів необхідність організованої боротьби, став на чолі робітничої організації і першого страйку нафтовиків Борислава.

У тісному зв'язку з новаторською розробкою робітничої теми стоїть літературно-критична діяльність Франка, яка заклала теоретичні основи літератури нового напрямку. Найбільшим здобутком у цій галузі було оригінальне вирішення принципово важливих для літературного розвитку самого Франка і всієї української літератури проблем: про героя літератури, народність, творчий метод, естетичний ідеал письменника, партійність літератури. По-новому розглядав І. Франко і проблему літературно-громадських взаємин українського і російського народів, питання національного та інтернаціонального в світовій літературі. Своім розумінням цих проблем, як підкреслюють дослідники, він випереджає всю дотогочасну критику, а його естетичну програму є підстави розглядати як перехідний етап між революційно-демократичним і пролетарським, тобто марксистським вченням про літературу і мистецтво.

Свій неослабний інтерес до російської літератури критик пояснював її очевидними перевагами перед західноєвропейською, підкреслюючи як істину думку про те, що «коли твори літератур європейських нам подо-

балась, порушували наш смак естетичний і нашу фантазію, то твори росіян мучили нас, порушували наше сумління, будили в нас чоловіка, будили любов до бідних та покривджених».

Іван Франко — це ціла епоха у розвитку української журналістики і публіцистики. В умовах суворих переслідувань за соціалістичні переконання і пропаганду, позбавлений елементарного права займати будь-яку офіційну посаду, в тому числі посаду доцента Львівського університету, він обрав для себе єдиною можливою тоді сферу політичної діяльності — журналістику. Провідна тема публіцистичних виступів Франка — викриття заперечення й осудження з позицій революційного демократизму, послідовного інтернаціоналізму ворожої народної ідеології українського буржуазного націоналізму, клерикалізму, католицизму та польсько-шляхетського шовінізму.

Проте сам Іван Франко скромно оцінював свої заслуги перед рідним народом. «Я знаю, — говорив він, — що з моїх творів дуже мало перейде до пам'яті майбутніх поколінь». Він, з нашого погляду, глибоко помилявся. І все ж він розумів, що своєю працею докладає і свою «цеглину» до всенародної справи боротьби за здійснення соціалістичних ідеалів «світла, щастя й волі».

Івана Франка згадує сьогодні добрим словом цілий світ.

М. НЕЧИТАЛЮК,
доктор філологічних наук.

РОЗПОВІДАЮТЬ ПРО ВІЙНУ ВЕТЕРАНИ

Немеркнучий подвиг здійснив радянський народ у роки Великої Вітчизняної війни у жорсткій боротьбі з німецьким фашизмом. 1418 днів і ночей в ім'я незалежності нашої Батьківщини мужні сини і дочка боронили Вітчизну, не шкодуючи свого життя, відстояли на землі мир.

Вже 41 рік минуло з того часу, коли відгрімилі переможні залпи салютів. Вже виросло нове покоління радянських людей, котрі знають, здебільшого, про лихоліття війни з книг, кінофільмів, з розповідей рідних та близьких.

Останнім часом однією з форм знайомства з історичними подіями, що відбувалися на полях битв Великої Вітчизняної, стали зустрічі членів УТОГ з ветеранами війни, їх очевидцями. Такі зустрічі в клубах, червоних куточках підприємств, культурно-просвітських закладах Одеської області викликають неабиякий інтерес: кожен нечучий виявляє неперевершене бажання зустрітись з вчорашнім фронтовиком, героєм, послухати живу і цікаву розповідь про воєнні будні давно минулих днів.

Так, наприклад, на заводі імені Жовтневої революції славним ветеранам був присвячений усно-мімічний жур-

нал «Традиції героїв — спадщина синів», в Болградському клубі УТОГ для учнів школи-інтернату були організовані зустрічі з учасниками війни, з воїнами десантниками, в Ізмаїлі — з фронтовичкою Поповою.

Ветерани розповідають про війну, про тих, хто не повернувся з поля бою, віддавши своє життя за щастя нинішніх поколінь. А члени Товариства, слухаючи розповіді відважних захисників Батьківщини, на прикладах їх героїзму, самовідданості вчать ся виховувати у собі ці риси, трудовими звершеннями прагнуть не тільки зміцнити нашу Батьківщину, але й утвердити на землі мир і щастя простих людей.

Крім непосредних зустрічей з ветеранами, чималий вплив на нечучих мають читальні конференції за книгами про Велику Вітчизняну війну. Так, в Ізмаїльському клубі УТОГ цікаво і змістовно пройшов диспут по книзі О. Федорова «Підпільний обком діє».

Велику роботу в цьому напрямі проводять активісти Товариства, пенсіонери. Серед них Л. Парчевська з м. Одеси, С. Барішева з Ізмаїля, І. Єзерський з Балти та інші.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

Для вас, садоводи

ГЛІД ЛІКАРСЬКИЙ

На сцені — активіст художньої самодіяльності Республіканського Палацу культури імені А. В. Луначарського Геннадій Ігнатенко.

Працює він слюсарем-інструментальником в експериментальному цеху ордену Трудового Червоного Прапора заводу «Київторгмаш». На Всесоюзному огляді-конкурсі самодіяльної художньої творчості трудящих, присвяченому 40-річчю Перемоги Радянського народу у Великій Вітчизняній війні, Геннадій Ігнатенко став лауреатом.

Його виступи у жанрі малих форм, естрадному і драматичному, користуються великою популярністю у глядачів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Норма життя — тверезість

ПРОТИ ЗЛА — ГРОМАДОЮ

Всім відомо скільки бід завдає алкоголь суспільству: це й бракована продукція, прогули на виробництві, руйнування і розпад сімей, це і діти-сироти, аварії в стані сп'яніння, каліцтва, вбивства в нетверезому стані і багато іншого лиха, скоєного «за допомогою» зеленого змія.

Тому після виходу в світ постанови «Про заходи щодо посилення боротьби з пияцтвом і алкоголізмом» наша бібліотека Закарпатського будинку культури УТОГ розширила антиалкогольну пропаганду, збільшила арсенал виховних заходів. Так, днями проведено читальну конференцію за темою: «За здоровий спосіб життя». На ній виступила з лекцією «Проти пияцтва — силою закону і громадськості» вихователь гуртожитку Ужгородського УВП-1 В. В. Галас.

«Алкоголь — ворог здоров'я і суспільства» — такою була тема виступу вихователя гуртожитку Ужгородського УВП-2 Ю. В. Кошар. Цікаві і повчальні факти лягли в основу розповіді перекладача М. І. Хоменко «Запініла сповідь».

У роботі конференції взяли участь члени УТОГ м. Ужгорода, в основному — трудівники учбово-виробничих підприємств. Для них було проведено також цикл бесід і мімічних переказів. «Тверезість — норма життя», «Гірке похмілля», «Чарка підвела».

Відвідувачі культзакладу побували також на тематич-

них заходах «Тверезість — риса високої духовної культури». «Скажи мені хто твій друг?», «Двоє шукають третього», де на конкретних фактах, на прикладах з життя членів УТОГ області було викрито усю ганебність і антисуспільну сутність цього негативного явища — пияцтва і алкоголізму.

На допомогу тим, хто хоче глибше ознайомитися з різними аспектами проблеми, діє тематична книжкова виставка, що містить чималу добірку літератури з антиалкогольної пропаганди.

М. СОЛЯНИК,
бібліотекар Закарпатського будинку культури УТОГ.

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

У нашому Будинку культури один раз на місяць проводяться уроки тверезості. Ці заходи із задоволенням відвідують колишні прихильники «зеленого змія», ті, хто давно порвав зі згубною чаркою, молодь.

Працівники культзакладу намагаються випробувати декілька варіантів впливу на п'яниць. У березні, наприклад, організували і успішно провели «голубий вогник» для молоді, де замість спиртного були фруктови напої, чай, цукерки, фрукти. Вечір сподобався всім.

Буває і у вихідні ми збираємось за круглим столом, обговорюємо плани, дискутуємо, пропонуємо варіанти залучення до громадської корисної праці тих, хто продовжує зловживати спиртним. Обговорюємо також результати нашої праці. З радістю відзначаємо, що наші старання дають добрі результати.

Однак робота по боротьбі з пияцтвом та алкоголізмом має ряд труднощів. Тут потрібні зусилля колективу авторитетних людей: адміністрації УВП, перекладачів

компактних груп державних підприємств, (але, на жаль, вони не підпорядковані нам), ентузіастів. Потрібні також деякі кошти. Необхідно, на мою думку, щоб профспілковий комітет УВП надавав нашому Будинку культури практичну допомогу, матеріальну підтримку.

Таку роботу проводим не лише серед нечучих міста, а і села.

У майбутньому замість уроків тверезості плануємо створити клуб «Тверезість».

Н. МАЛЮТІНА,
директор Білоцерківського будинку культури.
Київська область.